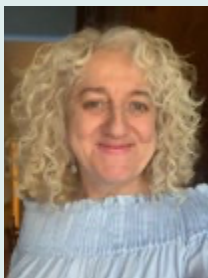

Quan la vocació esdevé una vida plena i dedicada

“Quina sort haver pogut fer la professió de la meua vida: la meua vocació”

La infermera Dolors Morató es jubila i ens brinda aquestes paraules, explicant-nos la seva experiència personal i professional.

Dolores Morató
Infermera
EBA Centelles

LA VOCACIÓ ÉS UNA CRIDA INTERNA, relacionada amb la nostra identitat i els nostres desitjos personals, amb la motivació diària per poder desenvolupar les nostres habilitats amb les altres persones i el seu entorn. Quan ho podem complir ens sentim realitzats i sabem que és el nostre propòsit de vida.

Dono gràcies a tothom: família, pacients, companys i tot l'equip de persones que he anat trobant al llarg de la meua trajectòria professional, per haver pogut complir els meus desitjos. Entre tots m'han ensenyat a millorar, no només com a infermera, sinó com a ésser humà.

Què és ser infermera?

Tota la vida m'he sentit infermera d'Atenció Primària [de poble]. És vocacional i per a mi aquesta és la gran diferència, perquè el títol el podem obtenir estudiant, però la vocació és el que m'ha apoderat al llarg dels anys a tenir cura dels pacients, d'una forma propera, sentida i respectuosa.

Les infermeres contribuïm a la restitució de la salut del pacient, respectant la seva individualitat i el seu entorn. Tenim una visió global del pacient, ja que cada malalt és un tot i estem interrelacionats de tal forma que el que passa

al nostre voltant o en la ment de cadascú, ens pot afectar directament al nostre estat físic i en el nostre comportament.

La funció pròpia de la infermera consisteix en atendre el pacient, més malalt o més sa, en l'execució d'aquelles activitats que contribueixen a la seva salut o al seu restabliment, i si és possible facilitar el seu empoderament com més aviat millor, o a evitar-li patiments en el procés cap a la mort. Aquesta missió li correspon a la infermera, per tal d'ajudar al malalt.

El meu viatge professional per l'EBA Centelles

Vaig arribar aquí a Centelles fa molts anys, donant-me a conèixer a l'Ajuntament que venia com a titular de la plaça d'infermera. La reforma d'atenció primària encara no s'havia fet.

Primer a Centelles, després a Hostalets i altra volta aquí a Centelles, però abans ja havia estat a diferents llocs i el que em va quedar clar és que no volia treballar en un hospital.

Moltes vegades, durant el meu viatge professional, m'he preguntat: per què m'ha agradat

tant la meua feina? Ara sé que és perquè en tot el meu recorregut he pogut connectar amb cada un dels pacients que he atès a la consulta, des dels més joves, als de mitjana edat i ara aquests darrers anys amb els pacients de més fragilitat.

Quina sort poder fer fins ara el que jo sentia, podent fer acompanyament de malalties, dols, escolta activa i passiva, riure amb els pacients, plorar junts i sentint-me a prop de cada circumstància que els passés. Quina feina més bonica! M'ha

En tot el meu recorregut professional he sentit que el que era important era el pacient

donat la possibilitat de poder compartir, m'han deixat gaudir podent ser jo mateixa, podent exercir la meua coherència del que sentia a cada pas, amb independència de la burocràcia i els clics d'ordinadors.

La importància de la comunicació amb el pacient

Perquè la freqüència de la nostra veu té vibració, colors i llum, i gràcies a aquesta comunicació es genera un camp electromagnètic que es construeix des de les emocions i els pensaments de la bondat del cor de cadascú i m'agradaria no perdre mai aquest tipus de connexió. De segur que si cada vegada la tecnologia ens ocupa més temps dins de la consulta, no es crearan les ones positives d'acompanyament que tant necessitem els mateixos professionals i els pacients.

Que bé poder-me jubilar sense tenir necessitat de mirar enrere, marxo amb molta PAU i TRANQUIL·LITAT, sense estar tipa de la meua feina, només és un comiat lleu, ja que jo com a persona només canvio de carril per continuar el meu paper actiu amb les persones, i continuaré treballant del que ja estic fent ara, però d'una forma quàntica, perquè tots estem quànticament units.

